

Притча про покликаних на шлюбний бенкет (Мф. 22, 1-14)

Вдумаємося кілька хвилин у притчу, що ми чули про покликаних на шлюбний бенкет. Якийсь чоловік запросив своїх, очевидно, близьких людей на бенкет, тобто розділити з ним його радість, разом з ним побути в радості його. І ці запрошені один за одним відмовилися. У кожного була своя причина: один купив клатик землі, міцно осів на цій землі, опанував нею, став хазяїном, і не було в нього часу і бажання розділити чужу радість - у нього була своя. Інша людина купила п'ять пар волів, їй треба було працювати, у неї була задача в житті, їй ніколи було занурюватися в радість іншої людини, бути бездіяльною у чужій радості, коли в неї була справа земна, своя творчість. Третій хтось оженився; він знайшов свою радість, і тому не до чужої радості йому було. Усі відвернулися від свого друга тому, що вони знайшли щось, що займало їх більше дружби, більше любові, більше вірності. Чи не така наша доля? Кличе нас Господь розділити з Ним життя, Його життя, розділити з Ним вічне, небесне життя і, виходить, вічну радість. І ми говоримо: Так, Господи, прийдемо, але прийдемо тоді, коли нічого нам буде робити на землі, а поки є клатик землі, до якого можна прилипнути серцем, поки є справа, якою можна захопитися і сп'яніти, поки є своя радість, нехай маленька, але своя, - до Твоєї, Господи, радості справи немає. Прийде час, коли відійдуть від нас ці радості, може бути, тоді згадаємо про те, що Ти нас запрошував до Себе; може бути, коли свого не буде, поживимося Твоїм...

Хіба не так ми живемо? Кожний до чогось серцем прилип, кожен чимось захопився до сп'яніння, кожен шукає своєї радості - а життя тече, і Господь прийшов на цю землю і відкрив нам Свою радість. Він прийшов на цю землю і всю її так полюбив, що якщо ми з Ним були б, вона вся була б наша. Але не як власника, не так, як хазяїн переживає володіння землею, а як художник бачить красу і, вільний від володіння, радіє цією красою.

Господь ввійшов у життя, і діє, і кличе нас стати учасниками цієї дії, справи перетворення життя, перетворення світу, перетворення землі в Царство Небесне; але це вимагає великого серця і широко розкритої любові; це вимагає, щоб не тільки свою, але і чужу справу вважати своєю, щоб так відкрилася наша душа, що діла Божі стали б нашими ділами і щоб ми могли забути свої справи для великих діл Божих.

І в кожного з нас серце розкривається любов'ю до кого-небудь, а Господь нам говорить: Твоє серце занадто вузьке, відкрий його ширше, полюби нелюбимих, полюби своїх, але також і чужих, полюби жертвовною любов'ю, здатною себе забути... Але це ані ми, як люди, описані в притчі, не вміємо зробити: саме себе забути не вміємо, і чекаємо, щоб нас забула земна радість для того, щоб згадати про радість небесну. І проходить життя, і проходимо ми повз життя - тому що ми могли б і тепер цим життям жити. Господь нам говорить: „Шукайте насамперед Царство Небесне” - але Він не додає: „А інше усі буде у вас відняте”; навпаки, Він говорить: „Усе решта додасться до того”...

Невже ми не можемо зрозуміти, що Господь прийшов на землю, щоб дати нам життя, і життя з надлишком, щоб уся земля стала нам рідна, а не тільки якийсь малий клптик її, щоб уся справа, уся творчість, всі дороги землі стали б нашими, а не тільки те мале, що ми можемо зробити за короткий час земного життя. І про те говорить Він, що любов наша, котра охоплює тільки деяких, може них вдержати цілком, тільки якщо вона забуде про володіння і згадає про нескінченний простір любові Божої.

Амінь.